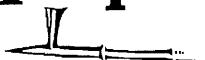

Dřev

THE TURF

OBČASNÍK PRO WOODCRAFTERY,
ČLENY LIGY LESNÍ MOUDROSTI
A JEJICH PŘÍZNIVCE NEJEN
Z JIŽNÍCH ČECH

PROSINEC 2006

1 / 2006

TŘINÁCTÝ ROČNÍK

15 let kmene Otyókwá-vzpomínka na první oheň

V údolí Šimkova potoka utichají hlasy jara. Začínají se vytrácet barvy dne. Tma houstne a jen těžko lze rozeznat postavy stojící v kruhu. Náhle do tmy zaznělo: "Rozdělej oheň třením dřev". Opodál stojících postav je slyšet slabé hvízdání svidříku, které zaniká v zurčení potoka. Po chvílce je na témže místě vidět slabé světélko, které se postupně mění v malý ohníček. Ze tmy se znovu ozval hlas: „ Zapal čtyřnásobný oheň“. Plameny přeskočily z ohníčku na pochodeň a jsou přenášeny do kruhu stojících lidí. "Zapaluji světlo krásy": řekla postava nesoucí pochodeň a sklonila se k malé upravené kopyčce chrastí. Jiný hlas pronášel zásady prvního světla: " Buď čistý, ty sám, i místo, kde žiješ. Rozuměj svému tělu a měj k němu úctu. Je chrámem ducha. Buď přítelem všech neškodných tvorů. Chraň stromy a květiny, obzvláště dávej pozor na oheň v lese i ve městě". Postava s pochodní se sehnula k druhé kopyčce a pronesla: "Zapaluji světlo pravdy". Jiný hlas pronesl zásady druhého světla: " Čestné slovo je svaté. Hraj poctivě. Falešná hra je totéž co zrada. Buď pokorný. Uctívej Velkého Ducha a respektuj víru jiných". Plameny z pochodně přeskočily na třetí kopyčku chrastí představující světlo síly. Nyní se k uším přítomných donesly zásady třetího světla. Buď odvážný. Odvaha patří k nejněžnějším vlastnostem. Mlč, dokud hovoří starší a prokazuj jim úctu i jinak. Buď poslušný. Poslušnost je základní povinnost na cestě lesní moudrosti. Poté bylo zažehnuto čtvrté světlo, světlo lásky. Jehož zásady jsou: Buď laskavý. Vykonej alespoň jeden dobrý skutek denně. Ochotně pomáhej druhým. Konej své povinnosti. Buď veselý. Raduj se z toho, že žiješ. Do plameny čtyř světél osvětleného kruhu, zazněla poslední výzva: „ zapal oheň Velkého Ducha". Postava s pochodní pronesla: „ Zapaluji oheň Velkého Ducha" a přiložila planoucí pochodeň k ústřední hranici. Psal se rok 1991. Přesněji 30. dubna, kdy byl na sněmovišti později zvaném Asamuk zažehnut první sněmovní oheň kmene Otyókwá. K tomuto sněmu kmen svolal Dalibor Janák - Rudý Bobr později zvaný Tagajutah,

první náčelník kmene. Kolem sněmovního ohně také zasedli: Michal Adamčík Wasapela, Miroslav Bobr Gasotena, Lenka Hableová Giwinke, Josef Janošťák Akikta písmák kmene, Martin Janošťák Waus-so kmenový hospodář a Radek Janák Soaewaah ohnivec kmene.

Dnes je 30.4.2006 a my sedíme ve sněmovním kruhu okolo 59 sněmovního ohně na novém sněmovišti zvaném Jeryn. Od prvního ohně nás dělí 15 let. Ze zakládajících členů kmene přišli čtyři posledně jmenovaní. Z nich členem kmene jsem pouze já současný náčelník. Po mé levici zůstalo volné místo pro prvního náčelníka kmene Tagajutaha, který nás snad sleduje z nebeských výšin. Vedle sedí Akikta, Ihawin, Waus-so, Bobfík, Květa, Radek a Skřítek. Po mé pravici zasedla Lenka s dcerami, Štěpánka, Kocour, Bára, Honzík a Fíďa. Pro členy Malé lóže je to první sněm. Hodně se vzpomíná. Vždyť je na co. Doufám, že veselé historky pobavily i ty nejmladší v sněmovním kruhu. A vzpomínání na to co jsme v kmeni dělali prohloubí jejich zájem o kmenové akce. Při povídání jsme zavzpomínali na členy kmene, kteří se nám vryli do paměti. Možná někdo někdy sepíše dějiny kmene, aby co nejvíce zůstalo zachováno až se mysl pamětníků unaví.

Soaewaah

Co se událo v roce 2006 v našem kmeni

15. 1. zimní sledování káňat okolo Římovské přehrady.
17. 3. 58. sněm na zasněženém Jerynu za přítomnosti náčelníka LLM Tokahey a místonáčelnice Trnky. Z hostů dále zasedla ve sněmovním kruhu Květa, Vlastík ze Sokolů a Hrom. Za náš kmen Soaewaah, Bobřík, Skřítek a Kocour.

Tokaheya, Trnka, Hrom a Vlastík

11. 3. jarní sledování káňat okolo Římovské přehrady.
8. 4. výprava na Velešínský hrad s Babi Lesy a Medvědem (více se o výpravě dočtete v článku od Štěpánky).
21. 4. vyšplhal Vláša, kterého jistil Kocour do koruny lípy v Latránu. Proč? No přece proto aby odstranil uschlé a poškozené větve, které by mohly spadnout na chodce. Soaewaah uklízel odřezané větve. Všechny řezy větví Vláša ošetřil ochranným nátěrem.
20. 4. při akci Uklid'me svět jsme jako každý rok uklízeli veřejná prostranství.
22. 4. sázení stromků na našem pozemku. Každý člen Malé lože, který přišel si zasadil stromek. Uklízeli jsme také popadané větve. Čas zbyl také na hry.

28. 4. – 1. 5. táboření na Jerynu

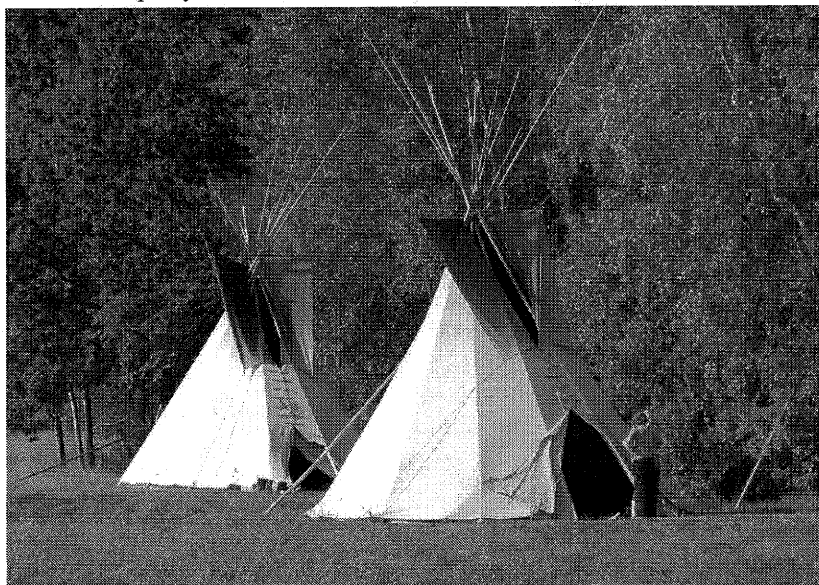
30. 4. 59. sněm na Jerynu k **patnácti letům kmene**

13. 5. k Cajsovu jezu s Babi Lesy a Medvědem (více se o výpravě dočtete v článku od Fídi).

10. 6. k výrobě dřevěných korálků bylo potřeba šikovných rukou, pilky a vrtačky. Stejně tak k přípravě placek. A to vše za dohledu Baby lesy s Medvědem

28. 6. povídání dětem z mateřské školky o indiánech v týpí

28. 9. – 1.10 táboření na Jerynu, o kterém se dozvíte podrobnosti v článku od Štěpánky

30. 9. 60. sněm kmene, na kterém byla Štěpánka s Bárrou pasována na Hledače cesty a Hrom na Orlího Sagamora

12.10. na podzimní akci Uklidme svět se nás sešlo nejvíce za posledních pět let a to 15. Hned nám práce utíkala rychleji.

14.10. z Velešína do Velešína přes Římov a vzdálenou Argentýnu do Svatého Jana nad Malší Babi Lesy a Medvědem

-
- 4.11. výprava na Kamennou věž s Babi Lesy a Medvědem.
- 18.11. podzimní sledování káňat okolo Římovské přehrady (podrobněji je výprava popsána v Janině článku a částečně i v článku Terky)
- 25.11. do Omlenic vláčkem a dál pěšky přes Rojov, Zahrádky do Věžovaté Pláně a to všechno s Babi Lesy a Medvědem (více se o výpravě dočtete v článku od Štěpánky).
- 2.12. výroba přání k roku 2007
- 9.12. výroba přání k roku 2007 (o této a předešlé akci napsala článek Štěpánka) 61. sněm tentokrát v naší klubovně. Sněm vedl Soaewaah. Oheň třením dřev zažehl Bobřík. Ohně zapaloval Kocour a zákon četla Terka. Sněmu se dále zúčastnil Skřítek, Monika, Honzík a Erik. Fíďa prokázal znalosti potřebné pro vstup do kmene a byl pasován na Hledače cesty. Štěpánka a Bára byly pasovány na titul Poutník.

Pasování Štěpánky na titul Poutník

21. 12. vánoční besídka v klubovně

Soaewaah

Malá lóže po roce

V říjnu minulého roku začalo do našeho kmene chodit šest dětí, jak jsem o tom psal v minulém Drnu. Z těchto dětí přestal na schůzky chodit Honza, nerozešli jsme se však ve zlém. To určitě ne. Honza měl více zájmů a všechny nestíhal. A tak se s námi přišel na jednu schůzku rozloučit. To od něj bylo pěkné. Jeho místo zaujal po pár týdnech Tomáš. Je škoda, že má období, kdy nechodí na schůzky a na víkendové akce. A nyní snad chce mezi nás přestat chodit. No uvidíme. V novém školním roce začal na kmenové akce chodit druhák Erik, který se umí dívat kolem sebe, třeťák Petr jehož hvězda je přesně podle gymnastických příruček a sedmačky Terka a Martina. Martina však po krátké době přestala chodit. Terka plní Zaslavcovací stezku dost lehce a kdybychom jí poskytli víc možností, tak by ji jistě do konce tohoto roku splnila. Stejně jako minulý rok je i před letošními nováčky velký úkol. Splnit do roka Zaslavcovací stezku. Jejím splněním je podmíněna možnost chodit do kmene. Tři z dětí, které začaly chodit minulý rok ji již splnily. První byla Štěpánka a druhá Bára. Obě navíc prokázaly potřebné znalosti o Lize lesní moudrosti a o našem kmenu a u sněmovního ohně byly pasovány titulem Hledač cesty. Poslední kdo splnil Zaslavcovací stezku byl Fíďa. Ten byl pasován na titul Hledače cesty až na podzimním sněmu po prokázání patřičných znalostí.

Honzík Zaslavcovací stezku bohužel nesplnil. Proč? Pro lžici. Ptáte se co to znamená? Honzík měl prostě smůlu. Odjel z táboření o několik málo hodin dříve a když jsme sbalili týpí, zůstala na trávě Honzíkovo lžice. A bylo po Stopě dobrého táborníka. Druhý komu se nepodařilo Zaslavcovací stezku splnit byl Radek. Stopa dobrého táborníka a Stopa laskavosti nějak Radkovy proklouzly mezi prsty.

Vyvstala otázka co dál. Vyloučit je pro nesplnění stezky v daném termínu jak bylo řečeno na začátku plnění? Dlouho jsme o tom ve Velké lóži přemýšleli, až jsme našli určitou střední cestu. Oba musejí splnit celou Zaslavcovací stezku znovu a Honzík nesmí měsíc a Radek dva měsíce na výpravu. Myslím si, že se členům Malé lóže celkově podařilo plnění Zaslavcovací stezky. Vždyť do posledního dne a do posledních hodin táboření to vypadalo, že stezku splní všichni.

Co se nám dále povedlo? Máme pravidelné čtvrtetní schůzky s hojnou účastí. Za pomoci většiny členů Velké lóže je téměř každých čtrnáct dnů výprava. Téměř všichni již mají splněný alespoň jeden čin. A máme nová kamna.

Ne vše je však bez problémů. Stále jsme nedodělali lezeckou stěnkou, nevyzdobili nástěnkou na autobusáku a také ve vedení schůzek máme také rezervy.

Co asi budu psát příští rok.

Soaewaah

Plnění činu 2L6 otisky listů

Udělej sadu otisků (modrotiskové, kouřové, barvou apod.) listů dřevin (stromů nebo keřů) a označ je. Čin 20 druhů.

Já – Terka, Bára a Štěpka jsme se rozhodly, že si splníme tento čin. Náčelník nám radil abychom listy otiskly pomocí razítkového polštářku. Já a Štěpka jsme otisky obarvily

na razítkovém polštářku a pak otiskly na papír. Bohužel jsme zapomněly dát přes obarvený list papír a tak kolem otisku listu byly i otisky našich prstů. Bylo to velmi obtížné a zabralo nám to mnoho času.

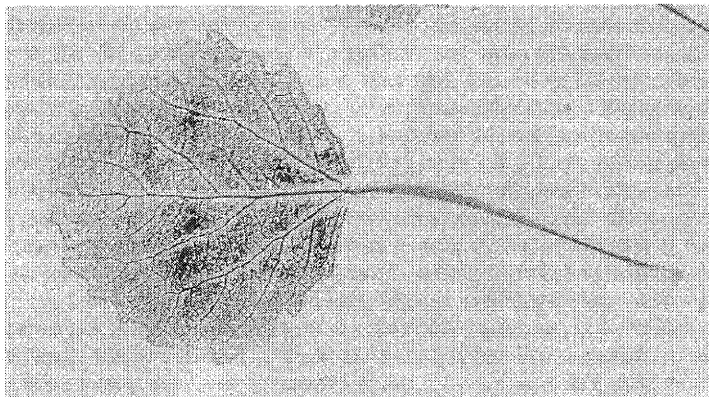
Báry technika spočívala v tom, že se list položil pod papír a přejel se voskovkou. Na každý otisk se muselo napsat rodové a druhové jméno listu (dřeviny), datum a místo sběru a jméno toho, kdo list otiskl. Já – Terka a Štěpka jsme si listy nasbíraly na výpravě v okolí Velešína s Korbelovými, Bára pak při pozorování káňat. Když ještě Bára a Štěpka viděly káňe, dostaly za něj bod do bodování.

Také jsme si na výpravě plnili čin z druhého světla- poznej naše listnaté stromy či keře podle pupenů, kůry nebo koruny v době kdy nemají listy. Tento čin nám, ale náčelník na výpravě neuznal. Příští schůzku jsme ale v klubovně poznávali dřeviny podle větviček a pupenů na body. My tři (Terka, Bára, Štěpka) jsme si tento čin díky této zkoušce splnily. Ale zpátky k otiskům. Shodly jsme se, že Báry technika byla lepší než ta náčelníkova! Náčelníkova technika byla moc složitá a většina listů se špatně otiskla a některé nebyly poznat!!! Při náčelníkově technice jsme si navíc umazaly prsty i stoly.

Natiskané jsme měly listy lípy srdčité, šeříku, ořešáku královského, ptačího zobu, vrby jívy (kouknu a vidím), zákuły japonské, břízy bělokoré, javoru mléče, ostružiníku obecného, růže šípkové ... Tento čin si začal plnit i Filip. Listy sbíral s Bárou, ale Bára ho předhoniла a čin si splnila dřív. Filip ho doposud nemá splněný.

Náčelník nám naši práci pochválil, takže čin „Otisky listů“ máme splněný.

Tereza Bohdalová

Výprava za káňaty a poznáváním stromů čin 2L4

Konala se jednu listopadovou sobotu, hned po dni studentů (Státní svátek – Den boje za svobodu a demokracii), čili v sobotu 18.11. Sešli se na ní Radek – náčelník a jeho rodina (Jana, Anička a psice Ajda), Bára, Filip, Štěpánka, Terka a Tomáš. Vyráželi jsme v 9 hodin z velešínského náměstí. Naším cílem bylo naučit se poznávat naše listnaté dřeviny a keře a obejít přehradu po tradiční „káňací“ trase, která vede z Velešína lesem po žluté značce do Římovva, tudy po hrázi přehrady na druhý břeh do Kladin a dál po modré přes Hrachovy Hory do Sedlce. Odtud je to ještě kousek na silnici Svátý Ján – Velešín, která překonává Římovskou přehradu po vysokém mostě, co z něj je krásně vidět třeba na ostrůvek pod Srdíčkem nebo na zátoku pod

naším tábořištěm Jeryn. Na této trase náš kmen pravidelně dvakrát do roka provádí sčítání káňat.

Myslím, že první úsek cesty do Říмова nám zabral nejvíc času, začali jsme totiž s poznáváním našich listnatých dřevin a keřů. Pokud cestu lemovala jen bříza, líska, jeřáb, bez či ostružiníky, postupovali jsme celkem svižně. Pak se však začaly objevovat i vrby, jasany, osiky, duby, trnky a šípkové růže a bylo se stále nač dívat a co určovat. Poznávat dřeviny bez listů, to není jen tak! Jako nejzákladnější strom se ukázala vrba. Potkávali jsme cestou dva stromové druhy, vrbu křehkou a vrbu jívu. Na nich jsme si ukázali, jak se pod hnědými, jedinou slupkou krytými pupeny skrývají „kočičky“, připravené vykvést jako první poslové jara. Některé jívy se asi nechaly zmást teplým podzimem a příchod jara zvěstovaly už teď v listopadu. Další vrba, která nám zkřížila cestu, byla drobná vrba ušatá. Ta nás trochu potrápila, její tenké větvičky se pletly s břízou a lískou a kdoví čím ještě. Aby jsme měli jistotu, rozebírali jsme pupeny a dívali se, zda jsou kryté jedinou hnědou šupinou (spolehlivý znak pro všechny vrby), nebo zda je pupen obalený více šupinami. Tady se ukázalo, jakou má kdo trpělivost a odhodlání se to naučit. Nejlip si vedla trojice Bára, Štěpánka a Terka, které po chvíli dostaly (nejen) vrby do oka a určovaly je už na dálku, bez loupání pupenů. Pochválit můžeme i Aničku, která se naučila z kočárku poznat smrkové větvičky. Tomáš měl jako hlavní úkol výpravy složit stopu mlčenlivosti, a tak se do našeho povídání o stromech moc nehrnul. Spíš se držel dál, aby náhodou nepromluvil. Před Fíďou se ale neschoval a musel čelit jeho (marným) snahám vyloudit z Tomáše nějaké to slovíčko.

První káně uslyšela a pak i uviděla Štěpánka – prolétalo průsekem nad cestou směrem k Římovu. Tam jsme se zdrželi na oběd, po kterém následovala divoká honička na babu, která nás rozehřála místo sluníčka schovaného v mracích. O kus dál jsme pak potkali další čtyři druhy listnáčů, buk lesní, habr obecný, olší lepkavou a olší šedou. Náčelník prohlásil, že víc druhů už cestou nepotkáme a že tedy můžeme začít zkoušet, zda někdo pozná aspoň 15 druhů listnatých dřevin či keřů. Tím by totiž získal nárok na orlí pero za splněný čin. Ke zkoušce se přihlásily Bára, Štěpka a Terka. Při přecházení hráze v Římově se ukázalo konečně sluníčko, za hrází pak čekaly první stromy na naše tři adeptky dendrologie. Poznaly dub letní, lísku obecnou, trnku obecnou, břízu bělokorou, vrbu křehkou a vrbu jívu. Báru trochu pozlobilo určování jasanu, ale při usilovném hledění do jedné jeho košaté koruny si vysloužila body za objevení druhého káněte, letícího vysoko nad přehradou. Víc jsme jich už ten den nepotkali.

Kousek za Kladinami jsme si udělali přestávku na svačinu a zahráli si hru na brtníka. Jde v ní o to, kdo se nejdéle udrží na svislém hladkém kmeni stromu. Nejlepší brtník byla myslím Bára. Pak jsme se vydali dál po betonce na Hrachovy Hory a pokračovali v určování dřevin, což nám vydrželo skoro až do konce výpravy. Narazili jsme přitom i na vzácnou olší zelenou, která patří mezi druhy červeného seznamu ohrožené květeny ČR.

Do Velešína jsme dorazili až za soumraku, poslední úsek jedenáctikilometrové trasy jsme museli jít svižně, abychom se stihli vrátit do čtvrté hodiny, jak jsme doma slíbili. Báře, Štěpánce a Terce chybělo ten den jen málo ke splnění činu z určování dřevin.

Jak jste na tom vy, milí čtenáři ☺?

Jana

Stránky Malé lóže

Výprava s Medvědem a Baby Lesy

V sobotu 8.4.2006 jsme se vydali (kmen OTYÓKWA) s paní Korbelovou (Babi Lesy) a s panem Korbelou (Medvědem) na výpravu na Velešínský hrad.

Vyšli jsme od nás v 9.05.h. Dostavili se: Bára, Honzík, Filip, Radek a Štěpka. Po cestě zkoušeli někteří mlčet, povedlo se to jenom Radkovi.Po cestě jsme samozřejmě také zkoušeli stromy.Samozřejmě na každé výpravě se něco musí stát. No jo, Honzík u mostu zjistil, ze ztratil termosku. Naši detektivové Babi Lesy , Štěpka , Radek a Ben se vydali termosku hledat. Nenašli ji. Ale Babi Lesy rozhodla, zatelefonovali Hance Vítů, aby se šla po termosce podívat. A věřte nevěřte za chvíli zvoní telefon ze termoska je na světě. To se nám ulevilo. Mohli jsme pokračovat dál.

Babi Lesy nám slíbila, ze ten kdo bude zlobit, dostane na zadek její novou luxusní hůlkou. Ben se bavil značkováním všech věcí, které ho zajímaly. Potom jsme obdivovali tající přehradu. Když jsme dorazili do Sedlce, šli jsme hledat pana Šítala. Tam měla být paní Skalická. Paní Skalická tam však nebyla, jela nakupovat maturitní šaty pro svou dceru. Potom jsme prošli Sedlce a vydali se na hrad. Na cestě na hrad jsme poznávali květy-JATERNÍK, LÝKOVEC A PLICNÍK. Když jsme dorazili na hrad, sháněli jsme dřevo. Filip byl vybrán aby zapálil oheň. Ale protože mu to nešlo musela ho zapálit Štěpka. Když jsme si pekli buřty ,Medvěd nám vyprávěl pověst o VELEŠÍNSKEM HRADĚ. Babi Lesy vymyslela hru na housenky, která spočívala v tom, že dva dostali oplatku a museli ji sníst bez rukou. Vyhrála Babi Lesy a Radek. Samozřejmě měl hry i Filip. Po opečení buřtů následovala prohlídka hradu. Potom jsme se z hradem rozloučili a šup domu. Při cestě domů jsme potkali pána, kterému praskla cévka. Ani tentokrát Babi Lesy s Medvědem nezklamali. Obvázali pánovi nohu a bylo vše v pořádku. Na Stupárně jsme hráli hru na schovku. Potom jsme vylezli na skálu RACEK a tam byl kámen a na něm byl nápis:

A po dlouhé cestě jsme se konečně ocitli u mostu. A potom šup domů. Já jsem vymyslela při výpravě báseň: Lesy Babička Lesy, už zase lesem pádí se svými kamarády. Medvěde tadle cesta nikam nevede, křičíme na Babi, ty však nic nevaď. Musíme se navrátit a kompas si naladit. Na hrad jsme se dostavili a buřty si vybalili. Kytičky jsme poznávali a pověsti poslouchali. S hradem jsme se rozloučili a pěkně jsme odkráčeli. Potom pěknou oklikou rychle za svou maminkou.

Štěpánka Vítů

Výprava k Cajsovu jezu

Sešli jsme se u nás před domem 13.5. v 8 30 hodin. Já, Štěpka, Radek, Tom, Honzík, Bára a Babi Lesy.

Mišoňovi nás odvezli k Dluhé do lesa, tam na nás čekal Medvěd s Benem. Odtud jsme šli pěšky k lanovce přes řeku Malši. U řeky jsme stavěli hrady, hledali jsme barevné kamínky. Když jsme se přepravovali na druhou stranu, spadla do vody Štěpce kšiltovka a uplavala.Na druhém břehu jsme pokračovali lesem,hráli jsme 3 hry.Přišli

jsme k nějaké chatě,u ní jsme rozdělali oheň a pekli buřtíky. Po obědě jsme šplhali na skálu,za kterou byla další cesta. Po cestě jsme potkali strejdu Ríšu Rešetku.

Sbírali jsme šišky,u pískovny jsme hráli na slepou bábu a na krvavý koleno,házeli jsme šiškou do šátku.Přišli jsme k potoku,sedli jsme si u rybníka a pouštěli jsme lodičky z papíru a listí. Viděli jsme mrtvou užovku a dva slepýše.Štěpka s Radkem složili písničku a pak nám ji taky zazpívali. Vrátili jsme se do Velešína okolo 5. hodiny.

Stopy mlčení splnil Honzík Mišoň.

Půl stopy laskavosti jsem splnil já.

Tomášovi chybělo 15 minut do konce stopy mlčení,když na něj skočil Ben a Tomáš vykřikl.

FilipVítů

JERYN 28.9: - 1.10. 2006

28.9-Všichni jsme se dostavili v 11.hodin.Rozloučili jsme se rodiči a začali jsme stavět té pé.

Já, Radek, Terka a Bára jsme šli dělat dřevo.Potom přijel Kouďy s Květou. Po obědě jsme se rozdělili do dvou kmenů. První kmen, který přebýval v prvním té pé byl složen z těchto členů: Já, Radek, Kouďy, Květa, Petr, Honzík. A druhý kmen:Náčelník, Kocour, Terka, Bára, Filip ,Erik. Potom jednotlivé kmeny šli dělat dřevo. Asi tak v 17.00h jsme šli vařit. Měli jsme rizoto. Po večeři vyčistit zuby zazpívat Večerní píseň a spát.

29.9-Ráno jsme začali Ranní píseň. Po písni jsme snídali múj a Radkův koláč. Potom jsme šli na dřevo. Květa s Honzíkem vařili květák. Terka s Bárou také vařili a Terka se řízla do prstu. Po obědě jsme s Květou hráli na schovku. Po schovce jsme hrabali seno

Večer,když jsme dodělali seno, tak jsme si opékali chléb. Předtím jsme ale hráli hru, která spočívala v tom, že kdo si nejdříve doběhne pro chrástí a udělá z něj ohýnek, tak vyhrál. Po večeři jsme si vyčistili zuby, zazpívali Večerní píseň a šli jsme spát.

30.9.-Když jsme vstali, tak jsme zapěli Ranní píseň. Potom jsme snídali Fíďovu bábovku. Já jsem se skoro celé dopoledne potom učila na zkoušky. Pomáhala jsem Květě vařit omáčku ze zeleniny. Po obědě přišli Korbelovi starší. K mému učení se přidala i Bára, takže jsme se učili spolu. Kluci s náčelníkem, Koudym a Kocourem dělali sněmoviště. Potom mě a Báru náčelník s Koudym vyzkoušeli. Obě jsme uspěly. Potom jsme večeřeli gulášovou polévku. Po večeři jsme měli sněm. Já a Bára jsme byly pasovány na HLEDAČE CESTY. Také jsme si spolu s Hromem přiznali činy. Po sněmu jsme zazpívali Večerní píseň a šli jsme spát.

1.10-Když jsme vstali, zazpívali Ranní píseň. Vše jsme uklidili a odjeli domů. Na tomto Jerynu si:Terka splnila mlčení a laskavost, Fída mlčení, já stopu poslušnosti a byla jsem pasovaná na Hledače cesty, Bára nasbírala 1 igelitu a byla pasovaná na Hledače cesty, Erik laskavost, Petr laskavost, Radek si laskavost a táborníka nesplnil a proto musí vše plnit znovu a Honzík nesplnil táborníka a stejně jako Radek musí vše plnit znovu.

Štěpánka Vítů

Já, jako nový člen

Dne 7.9.06 jsem byla poprvé na schůzce kmene Otyókwá. Zjistila jsem, že sem chodí Štěpka Vítů a Bára Ťupů, což jsou moje dobré kamarádky. Takže, sem tam nebyla tak sama. Nejdříve mi náčelník vysvětlil jak si budu plnit stopy a činy (orlí pera). Potom jsme probírali něco z historie Ligy lesní moudrosti a kmene Otyókwá, byla to velmi hezká schůzka. Dnes už chodím na Indiány skoro tři měsíce a hodně se mi tam líbí.

Tereza Bohdalová 7.A.

Výprava okolo Polušky

25.11.2006 jsme šli na výpravu okolo Polušky. Sešli jsme se v 8.15.h. před domem Babi Lesy a Medvěda. Dostavili se: Bára, Terka, Já, Filip, Honzík, Tomáš a Erik. Šli jsme na Velešinské vlakové nádraží. Když jsme tam došli, tak jsme si sedli na lavičku a než přijel vlak hráli jsme mojí hru, která má název „Já ubohá malá kočička“. Když přijel vlak tak jsme do něj nastoupili. Pan průvodčí nám dal slevu ze 100 Kč. na 80 Kč.. Ve vlaku jsme si povídali a vystoupili jsme až v Omlenicích Z Omlenic jsme šli do Omleniček. V Omleničkách jsme se zastavili u bývalých lázní a začali jsme svačit. Erik mlčel. Když jsme se nasvačili, tak jsme šli do Rojova. Rojov bývala vesnice. Tam jsme potkali jeleny, muflony a smrdícího kozla. Kozlovi jsme udělali jablkotrávový salát. Moc mu to chutnalo. Erik mlčel. Kousek jsme popošli a u takové malé chaty jsme se usadili a začali svačit. Erik promluvil. Samozřejmě nechybělo rádio Beník. Jelikož Martina přestala chodit, Rádio Beník přijmulo dvě nové moderátorky Terku a Báru. Po svačině jsme šli do Zahrádek. Tam někteří zase svačili a někteří se dívali na špičky Alp jak vykukují z mlhy. Já, Terka a Bára jsme zkoušeli skákat 5 min. přes švihadlo. Potom jsme šli do Věžovate Pláně. Cestou jsme hráli na Milionáře a na Superstár. Superstár se zúčastnil Medvěd a Babi Lesy. První zpívala Babi Lesy zpívala

píseň O citronkách a dokonce k tomu i zatančila. Medvěd zpíval píseň Bejvávalo dobře, dokonce ve dvojhlasu. Bylo velmi těžké rozhodnout kdo vyhraje, a nakonec jsme se rozhodli pro Babi Lesy, protože její tanec byl senzační. Potom jsme hráli hru na slepou bábu. Když jsme došli na náměstí do Věžovaté Pláně, přijel pro nás můj taťka a Honzíkův taťka.. Byla to super výprava.

Štěpánka Vítů

Dělání přáníček

V sobotu 2.12.2006 a 9.12.2006 jsme byli v klubovně a vyráběli přání k novému roku. První sobotu jsme vyráběli papír. Dostavili se :já, Terka, Bára,Honzík, Petr, Erik, Filip, Monika s Vládou a Kačenkou a Kocour. Všichni kromě Korbelníků jsme se dostavili včas v 8.30.h. Než přišli Korbelníci, hráli jsme hru. Hra spočívá v tom, že se bouchá do stolu a ten kdo si to splete tak prohraje.Když přišli Korbelovi, tak jsme začali. Monika přinesla rozmočený papír a z toho jsme pak dělali papír. Ponořili jsme destičku do papírové směsi a když se na ní nanese papír, tak jsme ji položili na utěrku a převálcovali válečkem. Potom se z destičky sundal papír a nechal se uschnout. Když jsme udělali asi přes 20 listů, tak jsme šli s Vládou a Kocourem na hřiště a tam jsme chodili po lanech. Potom jsme šli zase do klubovny a kreslili. Druhou sobotu už byl papír připravený na malování. Sešli jsme se v 8.30.h. Dostavili se všichni jako minule. Na papír jsme malovali Lapač snů. Když jsme to všechno namalovali, tak jsme šli na hřiště a hráli hru na špiony. Rozdělili jsme se na dvě družstva a vyhráli kluci. Když jsme skončili hru, šli jsme zase do klubovny. Tam jsme na papíry vyšívali sítky, aby to byl pořádný Lapač snů. Po této práci jsme se rozloučili a šli domů.

Štěpánka Vítů

Medicínské váčky

I když se osobní medicínské váčky (medicine bundle. sg.) v různých obměnách vyskytovaly v několika částech Severní Ameriky, charakterizovaly nejsilněji kulturní oblasti Velkých plání a Prérií. Měly důležitý symbolický význam a věřilo se, že přinášejí majitelům úspěch a dlouhý život. Muži se kdysi jen zřídka zúčastňovali válečných výprav nebo jiných podnikání bez medicínské váčky a zpravidla se předtím obrátili o radu a pomoc k nadpřirozenému ochránci, jež tento váček představoval. Dnes se už medicínské váčky neužívají, ale když jsem koncem 40.let začal s terénním výzkumem Arapahů ve Wyomingu, staří indiáni se na ně ještě pamatovali.

Arapahové věřili, že lze získat nadpřirozenou moc pomocí pustu spolu s dočasným odloučením od soukmenovců. Místo, které si mladý muž pro tento účel zvolil, byl obvykle vrchol kopce nebo nějaká vyvýšenina v dostupné vzdálenosti od tábora. Půst trval od dvou do sedmi dnů, nejčastěji čtyři dny, například zhruba od podvečera

jednoho dne do poledne čtvrtého dne (u mnoha severoamerických indiánů bylo číslo čtyři magické jako je trojka u evropských národů. Bytost, která se zjevila postřícím se muži v často horečnatém snu, byl většinou menší živočich. Ten se potom změnil v lidskou podobou a když muže poučil a poradil mu, opět zmizel ve zvířecí podobě.

Tak například o vidění usilující muž se postil nedaleko od tábora svých soukmenovců a čtvrtý den při východu slunce se mu zjevil jezevec. Ten se postavil na zadní nohy, proměnil se v osobu pomalovanou červenou barvou a přikázal muži, aby si opatřil medicínský váček z jezevčí kůže. Zjevená postava měla kolem krku usušenou šlachy, na níž bylo zavěšeno soví pero. Když ke konci svého snového vystoupení postava zmizela, proměnila se ve vosu a odletěla s hejnem malých ptáků.

Po návratu z postního aktu si muž opatřil jezevčí kůži, aby si z ní udělal medicínský váček. Do tohoto váčku si dal nejen soví pero a mrtvou vosu, ale i další předměty, které buď ve svém transu viděl nebo ke kterým si předtím vytvořil zvláštní osobní vztah

Medicínské váčky se od sebe lišily materiálem i obsahem. Jestliže se prosebníkovi při vidění zdálo o měsíci, opatřil si soví kůži buď na samotný váček nebo ji vložil do váčku (u některých kmenů těchto dvou kulturních oblastí představovala sova měsíc); jestliže se mu ve snu zjevila vydra, udělal si váček z vydří kůže (vydra byla považována za čelného vodního živočicha); a tak podobně.

Obsah váčku jednotlivých mužů se lišil a předměty, které do něho byly vloženy, určovaly jeho velikost. Často v něm byly skleněné korálky (zhruba od poloviny 19. století), kamínky připomínající tvarem bizona, sušené byliny, dráp savce nebo ptací pařát, zvířecí zub (např. medvědí), malá usušená část těla zvířete nebo celé ptací tělo, malý kukuřičný klas, špetka obřadních barev, dýmka, tabák, kousek bizoního trusu zabalený v bizoním střevu a jiné předměty podobného druhu. Do určité míry se obsah váčků lišil od kmene ke kmeni.

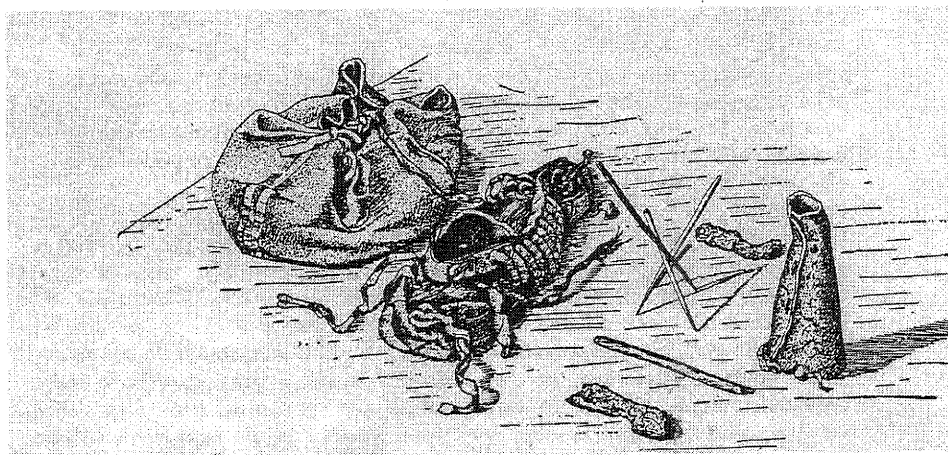
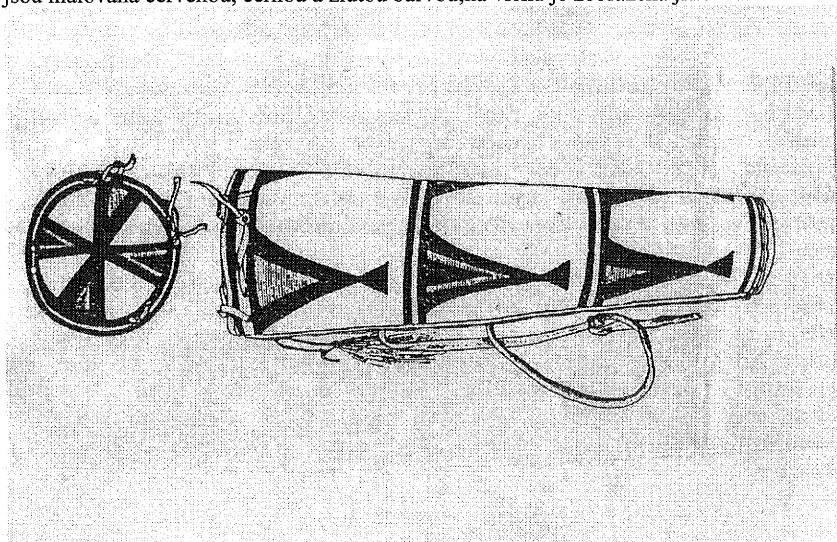
Protože se obsah medicínských váčků těšil posvátné účtě, otevírání váčku a zacházení s jeho obsahem vyžadovalo určitý obřad, například ceremoniální kouření dýmky. S váčkem byly spojeny i některé písně, které patřily majiteli váčku a bez nichž neměl váček svou nadpřirozenou moc. Některé váčky požadovaly na svých majitelích určité příkazy nebo zákazy. Tak se například majitel bobřího váčku nesměl bát vody, protože voda byla oblíbeným živlem bobrů. Váčky byly často ozdobeny barevnými vzory, urzóními ostny (později korálky) a někdy i třásněmi; občas si na ně pořídil majitel i obal ze surové kůže.

Protože byly osobní medicínské váčky soukromým vlastnictvím, mohly se prodávat a kupovat. Pokud některého muže jeho vlastní váček neuspokojoval, někdy za vysokou částku (kdysi to mohli být například koně). Majitelé několika váčků s velkou nadpřirozenou mocí se těšili velké vážnosti.

Kromě osobních medicínských váčků byly i váčky patřící nějakému kmenovému společenství (například klanu) nebo celému kmenu. U některých kmenů byl takový váček pověšen z trojnožky, aby se nedotýkal země, a jeho opatrovník (nebo opatrovnice) s ním několikrát za den pohnul (a), aby byl obrácen směrem ke slunci; věřilo se totiž, že slunce je zdroj jeho moci. Věnovat se ale kmenovým váčkům podrobněji by vyžadovalo další článek.

Zdeněk Salzmann

Arapažské pouzdro válečkovitého tvaru na medicínské předměty. Převrácená tepee jsou malovaná červenou, černou a žlutou barvou; na víčku je zobrazena jitřenka.

Arapažský medicínský váček a jeho obsah.

Pobyt na Slovensku

Jelikož jsem letos vyrazil jen do Rumunska, rozhodl jsem se, že využiji poslední nabídky vícedenního zájezdu od mé oblíbené cestovky pro tento rok a vypravím se k našim východním sousedům. Ve středu 25.10. navečer vyjžděl náš autobus z Budějovic a na místě - v osadě Predná hora v podhůří Nízkých Tater - jsme byli následující dopoledne. Krajina je zde zvláštní, kopce jsou vápencového původu a většinou porostlé smíšenými lesy. Ubytovali jsme se v chatičkách, kde jsme se dokonce mohli ohřát u topení a vysprchovat se. Odpoledne si náš zájezd vyrazil na druhý nejvýše položený hrad na Slovensku, na hrad Muráň. Bohužel, náš průvodce se ne zcela dobře orientoval v terénu, a tak zřejmě někde v údolí přehlídl značku. Výsledkem bylo, že po dvou hodinách pochodu se skupina třiceti lidí prodírala houštim v příkrém svahu v 1. zóně národního parku. Naštěstí nás žádný strážce nechytil a všichni jsme bez úhony dosáhli hradu. Po sestupu do vesnice, kde čekal náš autobus, jsme ochutnali borovičku a byli svědky menší potyčky mezi dvěma Romy, kteří hovořili prazvláštním dialektem, jenž vzdáleně připomínal maďarštinu. Druhý den nás čekal dlouhý pochod, vedoucí přes Dlíhu luku, což je zatravněná náhorní plošina, kde za války přistávala letadla s proviantem pro partyzány. Dnes se zde extenzivně chovají huculští koně, kteří jsou velmi odolní a silní. Večer nám přednášela a promítala paní z horské služby. Při zmínce o chování v přírodě zdůrazňovala, abychom využívali turistických chodníků. Místnost náhle ztichla a pak se ozvalo provinilé zakašlání. Také nám radila, jak se zachovat, pokud v lese narazíme na medvěda, protože jedna skupinka lidí objevila při pochodu stopy tohoto huňáče. Základní pravidlo zní: Nestát mezi medvědicí a medvidřaty. Jinak by se člověk neměl moc hýbat a poté je dobré se zkusit od šelmy vzdalovat. Problémem je, že na medvědovi se nepozná, kdy chce zaútočit, jelikož nemá mimiku. A gestiku asi také ne. Paní strážkyně nás však chlácholila, že napadení člověka je velmi vzácné.

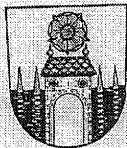
Poslední den byl dnem odpočinkovým. Prošli jsme se po menších kopcích nedaleko Predné hory. Polovina trasy vedla strmým svahem ve zřešelé lese, kde byla cesta přehrazena padlými kmeny. Přemýšlel jsem, jak bych se tady pomalu vzdaloval od medvěda, aniž bych zakopl a skutálel se do údolí. Odpoledne se ještě uskutečnila vycházka na vyhlídku nad městem Tisovec. Ačkoliv náš průvodce předem říkal, že to bude jen procházka pro osvěžení našich myslí, byla trasa opepřena úsekem, jenž byl trochu „vzdušnější“, ale člověk se zde mohl přidržovat jistícího řetězu. Jedna paní se však musela vrátit výstupovou trasou, neboť trpěla lehčí formou agorafobie. Po návratu celý zájezd povečeřel v tisovských restauracích. Pak to trochu zajiskřilo mezi naším vůdcem a asi 10 účastníky. Nešlo však o milostné vzplanutí. Autobus už měl odjíždět, ale 3 lidé ještě nedorazili. Jejich kamarádi však tvrdili, že právě platí v hospodě a v mížku jsou u busu. I přesto dal průvodce pokyn k odjezdu a ujeli jsme jim. Myslím si, že to od něj bylo trochu nezodpovědné, nechat je večer 30 kilometrů od místa, kde jsme bydleli. Naštěstí se stopem a linkovým autobusem vrátili asi hodinu po nás. Tato událost rozdělila zájezd na dva tábory a na dobré náladě nepřidala.

Nicméně, ráno jsme, nyní už bez komplikací, odjeli domů. Po cestě se vydatně rozpršelo, což by sám o sobě nebyl takový problém, pokud by ovšem řidič nezjistil, že mu nefungují stěrače. V autobuse jsem se pokoušel naučit se filozofii, ze které jsme hned druhý den psali test. Bohužel, bez výraznějšího úspěchu. A tak děkuji mému spolužáku za cenné rady a také učiteli, který předstíral, že nevidí můj otevřený sešit.

Kocour

Činnost našeho kmene podporují:

MĚSTO VELEŠÍN

JIHOSTROJ

ERTL
SILNIČNÍ A STAVEBNÍ PRÁCE

Milan ERTL

Provozovna: Českobudějovická 79 • 382 41 Kaplice
tel.: 380 314 000 • 380 312 525 • fax: 380 311 714 • mobil: 602 451 430
e-mail: erml@quidco.cz

STAVEBNÍ PRODEJ VELEŠÍN a. s.

**Stavební prodej
Velešín a.s.**
STAVEBNÍ MATERIÁLY
VÝROBA BETONŮ
STAVEBNÍ PRÁCE

Nová 621, 382 32 Velešín

František JÚDA
jednatel

Tel.: 0336 / 33 11 52
Tel./Fax: 0336 / 33 24 91

OK WAY s.r.o. opravy a značení komunikací

Pobřežní 83,382 41 Kaplice tel: 380 311 132

PAVEL MARTÍNEK

Klempířské a pokrývačské práce
montáž oken VELUX

Mobil: 602 857 140
E-mail: klempirstvi.martinek@seznam.cz

J. V. Karmelova 131
382 32 Velešín

Dm - The Turf - občasník vydávaný kmenem Otyókwá Velešín
Kordinátor vydávání: Soaewaah - Radek Janák
Na přípravě tohoto čísla se podíleli: Oki - Kamila Janáková Stehliková
v prosinci 2006

Určeno pro vnitřní potřebu
Text neprošel jazykovou úpravou, za případné prohřešky vůči češtině se omlouváme
Autoři jednotlivých příspěvků odpovídají za obsah svých článků
Kontaktní adresa: Radek Janák, Latrán 31, Velešín 382 32